

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 3. De forma Confirmationis, & eiusdem accidentibus, seu ceremoniis,

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

prænon tamen necessitate sacramenti, christi sic novum illius anni, & vetus excuratur, ex cap. Litteris De consecrat. dist. 3. & ex cap. Si quis de alio, dist. 4. sequenti.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De materia Confirmati. nis propinqua.

Materia confirmationis propinquam summorum Pontificum, Conciliorum, & Patrum autoritate Bellam. in citato libro de confirmatione cap. 8. pr. pos. 4. tra'it esse vñctionem chrisimatis, ad crucis figuram in fronte baptizati factam. Qua de re plenius Suarez disp. 33. sect. 3. Vbi vñctionem esse chrisimatis bene ex eo probat: quod materia propinqua sacramenti sit actualis vñs materia remotæ, circa cum qui sacramentum recipit. Vnde sicut in baptisima materia propinqua est ablutio; ita & in confirmatione, erit chrisimatis vñctio. Atque quod ea fieri debeat ad figuram crucis idem probat, tum aliunde, tum ex communi Theologorum sententia: & ex forma essentiali huius sacramenti, qua talis materia verbis exprimitur. Illa enim est, Signo te signo crucis, & confirmo te chrisimate salutis. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Quodq; demum fieri debeat in fronte costat ex sine, siue ex primario huius sacramenti effectu; qui est Spiritus sanctus datus ad robur, vt Christus auctoriter nomen Christi constituitur. Ideo enim vt habet Concil. Florent. inst. ult. Amen. in fronte, vbi verecundia sedes est, confirmandus inungitur, nec Christi nomen confteri erubescat: & præcipue crucem eius, quæ Iudæis est scandalum, Gentibus autem stulticia: propter quod crucis signo signatur.]

Vnde pro praxi colligi potest, sicut ad baptismum, tantum aquæ requiritur & sufficit, quantum fat esse potest ad abluionem: sic etiam in hoc sacramento tantum chrisimatis requiri & sufficere, quantum esse potest ad vñctionem in figura crucis faciendam in fronte eius qui confirmatur. De quo in ead. sect. 4. Suarez Consequenter ex pontificali Romano addens, talem vñctionem debere fieri, pollice dexteræ manus Episcopi intincto chrisimate: idque necessarium esse necessitate præcepti: cum res sit grauis, seruata in Ecclesia, & præscripta in ritu administrandi hoc sacramentum. Non esse vero necessarium necessitate sacramenti: ita ut sacramentum non debeat censer nullum, si contingat eiusmodi vñctionem fieri alio digito. Secus esset autem, si ea ferretur penicillo aut alio simili instrumento; quoniam cum aliqua impositione manuum administrandum est hoc sacramentum.

Quæ minimum est illa qua vñctio ipsa perficitur: & de qua Bellam. in cit. cap. nono, non longe ab initio, & Suarez in sequenti sect. 4. dicunt intelligi posse, illam impositionem manus, cum qua in Actis Apostolorum cap. 8. & 19. datus est Spiritus sanctus. Nec obstat quod in citato Concilio Florentino dicitur loco manus impositionis Apostolicæ, dari in Ecclesia confirmationem. Nam, vt Suarez ibidem circa medium ait, verba ea possunt sic accipi, vt significant, non quidem sacramentum, quod in Ecclesia nunc datur, diuersum esse substantialiter ab eo, quod datum est ab Apostolis: sed quod etiam si Episcopi confirmantes, id nunc faciant vngendo, quod tunc Apostoli imponendo manus: non faciant. tamen cum tanta spiritalium effectu & gratiarum excellentia.

Quamuis autem non desint, qui intelligant eam manuum impositionem factam esse simpliciter ab Apostolis sine vñctione (eo. um meminit Suarez in eadem sect. o. non procul ab initio) tamen quia loca ex Actis Apostolorum ante memorata, Catholici ad hoc sacramentum solent accomodare: possumus retinere allatam interpretationem impositionis manuum de facta cū vñctione, quandoquidem simplex manuum impositio sine vñctione, non est Confirmationis sacramentum, sit patet ex antedictis: & confirmat receptus in Ecclesia vsus illud conferendi. Neque si concedamus factam ab Apostolis manuum impositionem fuisse simplicem, & nihilominus habuisse effectum, cuius antea meminimus roborandi: ideo compellemur recedere a nostra sententia: quia tenere poterimus, quod Suarez habet

in ead. m. sect. 4. sub. finem: illud non fuisse factum iuxta legem & institutionem sacramentorum, sed præter illam ex speciali commissione vel dispensatione Christi. Ideoque signum illud simplicis impositionis manuum, non fuisse verum Confirmationis sacramentum quoad substantiam, sed tantum quoad effectum: qui sicut per sacramentum Confirmationis ita & sine eo produci potuit Dei virtute: prout patet ex eo quod Apostoli induti sint virtute ex alto, Actorum 2. itemque illi qui in domo Cornelii centurionis (etiam ante susceptum baptismum) audierant D. Petrum prædicantem ex sequenti cap. 10. Videri potest in eadem sect. 4. Suarez.

CAPVT III.

De forma Confirmationis & eiusdem accidentibus seu ceremoniis.

SUMMARIUM.

12. Forma sacramenti confirmati. nis: & quod in ea debet fieri inuocatio sanctæ Trinitatis.
13. Non est necesse eam proferri verbis indicatiui modi.
14. Vt vñctio fiat in fronte est necessaria confirmationis conditio, quantumcumque ea non exprimitur in forma.
15. Inter ceremonias confirmationis quatuor sunt quæ eadem antecedunt.
16. Oritur quæ eam comitantur: vel sequuntur.

CONFIRMATIONIS formam Concil. Florent. in instruct. Armenorum decernit esse eam, cuius antea num. 9. meminimus, Signo te signo crucis & confirmo te chrisimate salutis. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Circa quam notandum est primo eam esse constitutiuam essentia huius sacramenti. Ad quod proinde nulla alia potest sufficere, nisi ei in sensu æquiualeat. De qua re plenius Suarez disp. 33. sect. 5.

Notandum est secundo, in ea cum expressione actionis sacramentalis, seu materia propinqua (de qua in præced. cap. parte posteriore) coniungi inuocationem sanctissimæ Trinitatis: quia sacramentum istud perfectio quædam est baptismi (prout dictum est à Melchiade Papa in epist. ad omnes Hispaniæ Episcopos, quæ habetur in tomo 1. Conciliorum) conferens baptizato robur ad standum in fide quam professus est in baptismo. Etenim sicut ad Imperatorem spectat, non solum signare militem, sed etiam armis competentibus eum instruere: ita etiam consentaneum fuit Christum Dominum per baptismum nos adscribere militiæ suæ: & per Confirmationem dare adiumentum militiæ. Item sicut parens magnas facultates pupillo relinquens, ei statim providet de tutore: ita in hoc sacramento consentaneum fuit baptismi regeneratis dari Paraclitum, vt sit eis custos, consolator & tutor: prout memoratus Pontifex loco citato argumentatur.

Hinc igitur est, cur in administratione confirmationis perinde ac baptismi fiat expressa inuocatio sanctissimæ Trinitatis, nempe quod sicut in baptismo fit professio fidei: ita & in confirmatione robor detur, non obstantibus huiusmodi impugnationibus, perfitendi in eadem professione fidei: inter cuius mysteria, illud Trinitatis præcipuum est, & ceterorum fundamentum. Adde, quod licet etiam causa præcipua roboris spiritalis, quod datur in Confirmationis sacramento: finis item, ad quem id ipsum ordinatur, sit vt homo ipsi sanctissimæ Trinitati adhæreat inseparabiliter.

Notandum tertio, non esse necessario proferenda prædicta verba in præsentis indicatiui modi, Signo te, &c. satis enim esse, si dicatur per modum precatonis: nempe Signa illum Domine signo crucis: vel, signet te Deus sigillo fidei suæ, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Quod etiam notat Suarez in cit. sect. 5. non longe à fine. Et ratio est, quia nihil interest, an actio sacramentalis exprimitur in actu sacramentali secundario, qui exercetur a ministro: an in primario, qui exercetur a Deo. Quod confirmatur per ea quæ in præced. lib. c. 4. sectione posteriore dicta sunt, de forma baptismi

baptismi, quæ ob paritatem rationis possunt ad formam Confirmationis accommodari.

14. Notandum est quarto, quod etsi in propositis verbis nõ exprimitur sacramentalis vñctiois conditio qua fieri debet in fronte (sicut exprimitur ea, qua fieri debet ad figuram crucis) illam tamen, sicut hanc, esse in praxi necessario seruandam. Quæ necessitas indicatur in cap. Nouissime, De consecr. dist. 5. cum vñctio chrisimatis, qua ab episcopo inungitur baptizatus, distinguitur tanquam per propriam differentiam, ab ea qua idem inungitur à Presbytero; quod illa fiat in fronte, & hæc in vertice capitis: vnde licet colligere, quod non magis perficeretur hoc sacramentum, si in alia parte vñctio chrisimatis ab Episcopo fieret, quam si Extrema vñctio à Sacerdote conferretur, inungendo alia membra, quam quæ in Rituali ecclesiastico determinantur. De quibus in sequenti tractatu.

15. Quod attinet ad sacramenti confirmationis accidentia seu ceremonias (de quibus Bellarm. in eodem lib. De confirmatione cap. vltimo, & Suarez in sequenti disput. 37.) notandum est quatuor esse, quæ ante collationem confirmationis adhibentur in consecratione chrisimatis. Prima est, vt benedicatur balsamum per orationes & signum crucis. Secunda, vt benedicatur oleum per orationes & signum crucis. Tertia, vt Episcopus aliquoties habet super ampullam chrisimatis. Quarta, vt chrisma iam confectum salutetur ab Episcopo & Presbyteris his verbis, Ave sanctum chrisma. Quas ceremonias contra calumnias hæreticorum, defendunt memorati auctores. Nobis sufficit esse in Ecclesia passim vsuatas.

16. Octo vero ceremonias esse Bellarm. meminit, quæ præter sententialem, de qua prius dictum est, in collatione Confirmationis, aut post eam adhibentur. Prima est, vt susceptor seu patrinus adsit, de quo nonnulla præscribuntur, quæ videre potest qui volet apud Syluestrum in verbo Confirmatio diuina, in fine: & addere ex D. Tho. 3. par. quest. 72. artic. 10. ad 3. nihil referre siue masculus sit, siue femina qui in confirmatione suscipit, iuxta illud ad Coloss. tertio, In Christo Iesu, non est masculus nec femina. De affinitate spiritali quæ inde contrahitur, dicitur suo loco, cum de matrimonio.

Secunda est, vt dicantur ab Episcopo variæ preces super confirmandum, tam ante, quam post sacramenti collationem. Tertia, vt ab Episcopo pax confirmato detur in signum acceptæ gratiæ Spiritus sancti; cuius effectus pax est. Quarta, vt Episcopus confirmatum leuiter manu cadat, vt intelligat se ad ignominiam crucis, & verbera pro Christo sustinenda paratum esse debere. Quinta, vt ligetur frons fascia, ne chrisma disfluat: quæ quando gestanda sit, indicandum est ex consuetudine recepta, & ex necessitate expectandi donec chrisma exsiccatum sit, iuxta ea quæ Suarez tradit loco cit. sect. 2. condit. 7. Sexta vt ad septem dies non lauetur caput seu frons. Septima vt in sabbatho Paschæ & Pentecostes detur confirmatio sicut & baptisma, cui adiungitur ad perfectionem & gratiæ incrementum. Octaua, vt à ieiunio & expiato à peccatis accipiatur, ex cap. Vt ieiunium itemque detur, ex cap. Vt Episcopi De consecr. dist. 5. In quibus tamen duabus postremis conditionibus postea facta est mutatio; in priore quidem quoad tempus: in posteriore vero quoad ieiunium, quemad. notat D. Tho. 3. par. quest. 72. artic. 1. & 2. Addens ad tertium, congruum tempus conficiendi chrisimatis esse diem Ccenæ Domini. De quare plura Suarez in citata disput. 37. sect. 1. in quinta cerimonia: sicut & de oleo ac vase, in quo confici debet: quem confecturo relinquemus videndum.

Obiter autem monendum occurrit, quo tempore conficitur chrisma, Parochos debere ad illud sibi comparandum mittere, ex cap. Omni tempore De consecr. dist. 4. nec ipsos posse vti alio in sua Ecclesia, quam consecrato à proprio Episcopo loci, ex cap.

Presbyteri eadem dist. 4. sect. 1.

CAPVT IV.

De ministro confirmationis & de quæ eam suscipientibus.

SUMMARIUM.

- 17 Ordinarius confirmationis minister est Episcopus consecratus.
- 18 Extraordinarius ex commissione Papæ, potest esse Sacerdos.
- 19 Nulli non Sacerdoti potest tale ministerium committi.
- 20 Quicumque Episcopus est minister sufficiens ad validitatem huius sacramenti.
- 21 Quando contingat Episcopum peccare respectu istius ministerij, ut.
- 22 Omnis baptizatus capax est suscipiende Confirmationis, ante baptismum vero suscipiendum, nullus.
- 23 Quo tempore Confirmationem pueri baptismatis conferri conueniens sit.
- 24 Nullus ordo, immo nec prima tonsura, suscipi debet ante confirmationem, etiam si contra facere, non sit mortale de se.

De ministro confirmationis satis fufe Suarez, disput. 36. Quid tenendum sit aliquot propositionibus indicabimus.

Prima est: Ordinarij ministerium confirmationis esse Episcopum consecratum. Pro qua varios auctores refert Greg. à Valent. 10. 4. disput. 5. quest. 2. puncto 1. eamque late aduersus hæreticos propugnat Bellarm. lib. De confirm. cap. 12. & variis auctoritatibus atque rationibus stabilit Suarez loco cit. sect. 1. Sed sufficit nobis quod sit tenenda tanquam de fide, vt pote quæ definita est in Concilio Florentino in instruct. Armenorum, & in Concil. Trident. sess. 7. De confirm. can. 3. & sess. 23. cap. 4. & can. 7. Quibus adde canones qui habentur, De consecr. dist. 5. in principio. Adde & Ecclesiæ consuetudinem receptam, iam inde à temporibus Apostolorum, vt colligitur ex cap. 8. & 19. Actorum, vbi leguntur Apostolos confirmasse ab alijs baptizatos. Quod fecisse tanquam Episcopos communis Ecclesiæ consuetudo interpretata est. Quæ de re Suarez pluribus in citata disput. 36. sect. 1. dicto 2.

Secunda proposito est: Possit simplicem Sacerdotem hoc sacramentum ministrare ex commissione Papæ. Hæc quoque vt certa tenenda est per decretum Concilij Florent. in citata instruct. Armenorum: quo Episcopus ita statuitur huius sacramenti minister, vt simul approbetur, quod aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem ex rationabili & vrgente admodum causa, simplex Sacerdos chrismate per Episcopum confecto, ministravit hoc ipsum confirmationis sacramentum. Cuius dispensationis exemplum habetur ex D. Gregorio in cap. Peruenit dist. 95. De qualitate Suarez in sequenti sect. 2. Satis erit notare quod habet Greg. à Valen. loco cit. vtriusque esse ex institutione diuina; & vt Episcopus sit huius sacramenti minister ordinarius, ac in potestate propinqua per Episcopalem consecrationem suam: & vt Presbyter per characterem & ordinem suum sacerdotalem, sit extraordinarius minister, ac in potentia tantum remota: vt pote qui requirit dispensari secum à Summo Pontifice ex plenitudine suæ potestatis, ob necessitatem; cui Christus instituens hoc sacramentum, voluerit esse consultum. Quandoquidem conueniens fuit, vt in absentia Episcopi, fideles non earent omnimoditate obtinendi istud sacramentum, & habendi sufficientem illius ministerium. Ad quod facit quod certum sit, ratione necessitatis ex Christi institutione, ministros baptismi dari non tantum ordinarios, sed etiam extraordinarios aliquos pro casu necessitatis, etiam laicos. Vnde sicut aliquis horum in tali casu baptizans, non agit contra, sed secundum diuinam institutionem: ita nec simplex Sacerdos in simili casu ex dispensatione Papæ conferens confirmationem, prætergreditur Christi institutionem, sed illam exequitur: vt bene ait Gregor. à Valent. subiungens aliquos contrarios errores, post Sotum in 4. dist. 7. quest. vnicæ r. 11. qui eos bene refert.

Tertia propositio est: Nulli clerico, neque laico posse hoc ministerium committi, præterquam Sacerdoti: nec ab alio, quam à Summo Pontifice ex causa rationabili. Hanc